

# РЕШЕНИЕ

№ 23102

гр. София, 04.07.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в**  
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4501** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Ш. А., гражданин на А. срещу Решение № 3077/10.04.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Изложената от жалбоподателя бежанска история е последователна и непротиворечива. Според А. Ш. А. е проведена една формална процедура, без да изясни фактите и без да събере допълнителна информация за страната на произход на търсещия закрила. Анализът на обстановката в страната на произход на търсещия закрила е повърхностен и не съответства дори на общодостъпната информация, така както е посочено в методологията на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕЕ). В решението не е обсъдена и резолюцията на Европейския парламент от месец март 2024 г., в която е посочено, че след идването на талибаните на власт, малцинствените групи, като хазари и таджики, се сблъскват с нарастващи репресии и дискриминация. Новата власт е разпуснала действащата съдебна система и е наложила прилагането на шариата. Възобновени са публичните екзекуции и налагането на телесни наказания, като убийство с камъни и бичуване- актуалната информация в страната на произход, касаеща ситуацията там. Налице са данни, от които може обосновано да се предположи, че събитията в А. достигат границите на въоръжен конфликт. Евентуалното връщане

на А. Ш. А. би противоречало на основния принцип „забрана за връщане” (Non-refoulement), заложен в Женевската конвенция за бежанците.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Същият е напуснал РПЦ – Военна рампа самоволно и е в неизвестност. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат П. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява. От пълномощникът му юрисконсулт К. са постъпили подробни писмени бележки, в които оспорва се жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 15249/09.10.2023 г. до Държавната агенция за бежанците А. Ш. А. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 15249/09.10.2023 г.

С решение № 20765/11.12.2023 г. производството по предоставяне на международна закрила е прекратено, поради обстоятелството, че чуждестранният гражданин, самоволно е напуснал РПЦ – Военна рампа, [населено място] и е в неизвестност.

С молба УП 15249/19.12.2024 г. А. Ш. А., след връщането му от Г. по реда на Регламент № 604/2013 г., е поискал от ДАБ производството за предоставяне на международна закрила да бъде възобновено.

Видно от писмо № М - 2169 от 06.02.2025 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на А. Ш. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

На 06.01.2025 г. с търсещия закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол от същата дата.

Оспорващия твърди, че е напуснал А. нелегално през 2023 г. Преминал е през П., И. и Т. и е пристигнал нелегално в България. Целта му е била да стигне до Г., където има брат. Твърди, че е бил военен, но по професия е месар. Сочил, че е служил на предишната власт, като е охранявал държавни обекти. След идването на талибаните на власт, заедно с вуйчо си е организирал съпротива срещу тях. Установили са се в планините, като са се местели постоянно, за да не ги открият. Но накрая ги открили и ги нападнали. Имало убити. В общината където живеел преди се получило заплашително писмо. Тогава той решил да върне оръжието си и да напусне страната.

Не посочва да е бил арестуван, преследван, малтретиран или подлаган на мъчения, заради своите религия, раса, етническа принадлежност или политическо мислене.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателя на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-04/04.11.2024 г. и справка № МД-02-202/23.04.205 г., съставени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в А..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на А. Ш. А., лично и в

присъствието на преводач, видно от положения подпис на 16.04.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.04.2024 г. (вх. № УП 15249), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че А. Ш. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на А. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от А. Ш. А., касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в А., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че е имал проблеми с талибаните, защото е решил да организира съпротива срещу тях.

Съдът не дава вяра на изложените от жалбоподателя твърдения.

Оспорващият не дава никаква подробности за това как е била организирана съпротивата, в коя част на страната, колко човека са участвали и как са били организирани. Звучи невероятно, мотивът да се откаже от съпротивителните действия, да е само писмо, получено в общината, където е живял преди. Още по-невероятно е твърдението, за това, че след това е предал оръжието си и е решил да напусне страната. Ако наистина е участвал в съпротива срещу официалната власт на талибаните, същият е щял да понесе някакво сериозно наказание, както се сочи в множество източници за страната му на произход А..

Изложените обстоятелства правят бежанската история на А. Ш. А. противоречива, непоследователна и недостоверна, поради което тя не може да бъде кредитирана.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в А. има спорадични актове на тероризъм и насилие, след изтеглянето на международните сили и поемането на властта от страна на талибаните. Последните са успели до момента да стабилизират икономиката на страната и националната валута.

Правителството е обявило обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и извеждане от употреба на оръжията в страната. Така за цивилните се създава чувство за безопасност и мобилността в страната се увеличава значително. Местните военачалници са поставени под контрола на централната власт и с това сигурността във всички части на А. се е увеличила

значително. Предприети са стъпки за урегулиране на отношенията със съседните страни – И. и П..

Вярно е, че гарантирането на човешките права в А. в момента е силно ограничено, но това се отнася най-вече за жените и за представители на неправителствени организации, журналисти и активисти, към каквито социални групи оспорващия не принадлежи.

Налице са значителни ограничителни мерки, свързани с правата на жените и момичетата, които са характерни за много ислямски страни по света.

Съдът извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, [www.ecoi.net](http://www.ecoi.net), както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в А., имащи характера на вътрешен въоръжен конфликт, нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие над цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на А. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на А. Ш. А. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

#### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. А., гражданин на А. срещу Решение № 3077/10.04.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.